

Uşaq ikən ayaqyalın tərək etdiyimiz yurdlarımıza Ali Baş Komandan bizi qalib əsgər kimi qaytardı

ƏLİYEV VİDADI RİZVAN OĞLU ehtiyatda olan hərbiçi

1984-cü il iyulun 17-də Ağdam rayonunun Papravənd kəndində anadan olub. 1993-cü ildən ailəsi məcburi köçkün kimi Sumqayıt şəhərində məskunlaşmış. Sumqayıtdakı 10 nömrəli orta məktəbin məzunudur.

2003-2004-cü illərdə Xüsusi Dövlət Mühafizə Xidmətinin Milli Qvardiyasının "N" saylı hərbi hissəsində həqiqi hərbi xidmət keçib. 2016-2019-cu illərdə "N" saylı hərbi hissədə müddətdən artıq xidmət edən hərbi qulluqçu. 2020-ci ildən isə Bakıdakı "N" saylı hərbi hissədə döyüş məşin komandiri kimi fəaliyyət göstərib.

Vətən müharibəsinin iştirakçısıdır. I qrup Qarabağ müharibəsi əlilidir.

"İgidliyə görə", "Şücaətə görə", "Cəbrayılın azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə" və Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 100 illik "Yubiley" medalları ilə təltif edilib.

Ailəlidir, 3 övladı var.

Mən Qarabağlıyam, müharibə uşağıyam. O torpaqda doğulmuşam. Mənim üçün Vətən Ağdamdan başlayır. 9 yaşında "Qrad" mərmirlərinin yağışı altında öz doğma kəndimi, rayonumu tərək etmək məcburiyyətində qalmışam. İllərlə bəy-nubükiyyət vəziyyətində məcburi köçkünlük həyatı yaşamışam. Həyat bizi çox ağır sınaqlardan keçirib.

Amma zaman yetişdi və Tanrı bizə İlham Əliyev kimi elə bir lider yetirdi ki, sənən cıraqlarımız yenidən alışdı, arzuladığımız, xəyallarımız çin oldu.

Qüdrətli dövlət, güclü ordu yaranan Ali Baş Komandan İlham Əliyev yurd, torpaq həsrətimize son qoyub Azərbaycan xalqının könlündə öz heykəlini ucaltmış. Prezident seçildiyi gündən işgalla barışmayaçağını bəyan edən İlham Əliyev vədini, sözlünə sadıq lider kimi qətiyyət nümayiş etdirdi və işğalçı Ermənistanı diz çökdürdü.

Bu gün bizə - müharibə iştirakçılarımıza qəhrəman deyirlər. Amma mən əminliklə deyirəm ki, əsl qəhrəman İlham Əliyevdir. Çünki Qarabağ məhz Ali Baş Komandanın qətiyyəti, sarsılmaz iradəsi hesabına azad edildi. Əgər bu gün mən yurdsuz-yuvasız, boyunbükütkü köçkün deyiləmsə, bunun səbəbkarı İlham Əliyevdir. Ona görə də bütün qarabağlılar kimi mən də ömrüm boyu Ali Baş Komandanı minnətdar olacağam.

Atəş altında güllə gizliləri ilə oynayan müharibə uşağı

Mən iki müharibə görmüşəm. Böyüdüyüm Papravənd kəndi Ağdam-Ağdərə yolunun üstündə yerləşirdi. Kəndimiz Qarapirim, Qalayçılar, Boyəhmədli kəndləri və şimal tərəfdən Ağdərə şəhəri ilə əhatə olunurdu. Müharibənin qızğın vaxtlarında məktəbə yenicə gəlirdim. Hər gün atəş səsleri eşirdim. Tankların, zirehli texnikaların səsindən qulaq tutulurdu. Babam da, atam da deyirdilər ki, Papravənd

zırdır. Həm də şəxsi həyatın məna-vi-psixoloji durumu göstərirdi ki, Azərbaycan hərbiçisi döyüşmək istəyir. Çünki müasir gənclik, həqiqətən də, yüksək vətənpərvərlik ruhunda böyümüşdür. Gənclər ancaq Qarabağın azadlığı, Azərbaycanın bütövlüyü barədə danışır, sanki müharibədən ötrü səbirsizləndilər.

Aprel döyüşlərindən sonra mənə tam aydın oldu ki,

Ali Baş Komandan İlham Əliyev müzəffər Ordu yaradıb və bu gün Azərbaycan əsgəri istənilən döyüş tapşırığını yerinə yetirməyə qadirdir. Bu məni çox sevindirirdi: inanırdım ki, gün gələcək, Qarabağ erməni işğalından qurtaracaq.

Ağbirçək ananın sözləri:
"Oğul, səni ölümə yox, öldürməyə göndərirəm!"

2019-cu ilədək Qarabagdakı hərbi hissədə çalışmışam. 2019-cu ilin ortalarında isə qərara gəldim ki, özümü Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrdə sınayım. Çünki çox həvəsli idim. Nazirliyə müraciət etdim ki, mənə Bakıdakı "N" saylı hərbi hissəyə ("Həmlə" taboru) göndərsinlər. Bilirdim ki, həmin hərbi hissə xüsusi təyinatlı dəstələrdən ibarətdir. Müraciətimə müsbət cavab verildi və 2019-cu ilin sonlarından "Həmlə" taborunda döyüş məşin komandiri vəzifəsində çalışmağa başladım.

Burada da eyni prosesin şahidi oldum: yüksək hazırlıqlı peşəkər şəxsi heyət, ən müasir silah-sursatla təchizat, ən əsas isə, əsgərlər və zabitlərə xüsusi diqqət göstərən komandanlıq. Polkovnik-leytenant Cavid Fərhədovun rəhbərlik etdiyi taborun döyüş hazırlığı çox yüksək idi. Tez bir vaxtda şəxsi heyətə uyğunlaşmışam və mən də xüsusi təyinatlıya çevrildim.

2020-ci ilin iyulunda Tovuz hadisələri baş verdi. Həm sevinдик, həm də çox üzlükdük. Sevinдик ona görə ki, Aprel döyüşlərində olduğumuz kimi, yenə də düşməne ağır zərbələr endirdik. Üzlükdük, ona görə ki, bu savaşda generalımız Polad Həşimov, yüksək rütbəli zabitlərimizi itirdik. O qəhrəmanlar arxada deyil, ön cəbhədə əsgərlərlə çiyin-çiyinə döyüşürdülər.

Tovuz döyüşləri bizim qisas hissimizi daha da alovlandırdı. Hərbi hissədə hər kəsin arzusu müharibənin başlanması idi. Amma Aprel döyüşlərində olduğu kimi, atəşkəs elan edilsə də, nədənsə bu dəfə öl-kədə ab-hava dəyişmişdi. Xalq sanki ayağa qalxmışdı. Heç kim zabit-

lərimizin itkisi ilə barışa bilmirdi. Həm bu proses, həm də düşmənin növbəti tərxiat cəhdləri xalqın istəyini, arzusunun reallaşdırırdı. Sentyabr ayında bizim haqq savaşımız başladı. Mənim isə uşaqlıq arzumu gerçəkləşdi. İllər öncə oynadığım

güllə gizliləri atan silaha sarılıaraq Qarabağa yollandım.

Bəzən deyirlər ki, vaxtilə elində-obasından ayaqyalın çıxan uşaqlar 2020-ci ildə yurduna tankın üstündə qayıtdılar. Bax, onlardan biri də mən idim.

Mənim məcburi köçkünlük həyatı yaşamış, acılar çəkmiş yaşlı anam var. Müharibə başlayanda çox soyuqqanlı şəkildə üzünü mənə tutub dedi ki, oğul, zaman yetişib, səni ölməyə yox, öldürməyə göndərirəm. Get, qisasımızı al!

Mən də dedim ki, bu müharibə üçün verə biləcəyim canım və qanımdır, o da vətənə fəda olsun! Yeter ki, 3 oğlum gələcəkdə başı dik, möğrur gəzsin!

Cibimdə 3 güllə gəzdirdim

Sentyabrın 27-də Ali Baş Komandan İlham Əliyevin xalqa müraciətindən sonra bizə də komanda verildi və hazırlıqları görüb hərbi hissəni tərək etdik. Taborun şəxsi heyəti arasında elə bir ab-hava var idi ki, sanki savaşa yox, hansısa bayrama, şənliyə gedirik. Çox qürurverici anlar idi.

Biz Cəbrayıl istiqamətində toplanmış və taborumuzun Bakının Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrinin sərəncamına verildi. Gecə tapşırıq aldıq və ömrün icrasına başladım. "Həmlə" döyüşümüzün vəzifəsi düşmənin üzərinə hücum edərək atəş xəttini yarıb arxadan gələn qüvvələrimizə yol açmaqdan ibarət idi.

Komandirimiz Cavid Fərhədov çox peşəkər və yüksək hazırlıqlı zabit idi. Onun tapşırıqları ilə hər bir əməliyyatımız uğurlu alınır. Onu

da deyim ki, polkovnik-leytenant təkə komandan yox, həm də bizə böyük qardaş idi. Hər bir əsgərin qayğısına qalır, yardımına yetişir və çox ibrotamiz fikirləri ilə şəxsi həyatı ruhlandırır. Onun hər bir kəlməsi əsgərlərin döyüş əzmini daha da artırır.

Biz Füzuli, Cəbrayıl və Xocavənd istiqamətində çox ağır döyüşlərdə iştirak etdik. Ən ağır döyüşlərdən biri Füzulidə "Karyer" deyilən yerdə oldu: öncə Xocavənd-Füzuli yolunu bağladılar. Orada düşmənin müdafiə bunkerləri var idi. Bizə tapşırıq verildi ki, arxadan manevr etməklə həmin ərazini ələ keçirək. Düşməni bizi mınaatlandıran ağır atəş tuturdu, buna baxmayaraq, döyüşə girib tapşırığı yerinə yetirdik.

Demək olar, hər günümüz döyüşlə keçirdik. Cibimdə 3 güllə gəzdirdim. Deyirdim, birdən yaralansam, düşməne əsir düşməmək üçün özümü vuraram. O qədər ağır döyüşlər olurdu ki, sağ qalacağıma inanmırdım.

İki həftədən sonra bizi Naxçıvanın Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrinin sərəncamına verdilər və yeni tapşırıq aldıq: Füzulinin Dilağarda kəndini düşməndən təmizləməli idik. Ağır döyüş əməliyyatı keçirdik. Bu döyüşdə komandirimiz Cavid Fərhədov yaralansa da, şəxsi heyətə bildirmədi. Mən bir daha komandirlik vəzifəsinə qayıtdım. Çünki komandir yaralandığını bildirsəydi, şəxsi heyətə ruh düşkünlüyü yarana bilərdi. Yaralı vəziyyətdə bizimlə bərabər döyüşdü və Dilağarda kəndini düşməndən təmizlədik.

Sonra Xocavənd istiqamətində irəlilədik. Xəritəyə baxanda gördük ki, qarşımızdakı yüksəkliyin arxasında düşmənin hərbi hissəsi yerləşir. Komandir dedi ki, üz-bəz döyüşə girsək, ağır itki verə bilərik. Çünki düşmənin yüksəklikdən bizi rahat şəkildə atəş altında saxlaya bilərdi. Ona görə də komandir dedi ki, yüksəkliyin ətəyi ilə hərəkət edib arxadan düşməni zərbə endirsək, daha əlverişli olar. Demək olar, birgünlük yolu 2 saata qət etdik.

Gecə hərəkət edib təyinatlı olunduq mövqeyə çatdıq. Gördük ki, qarşımızdakı yüksəklikdən düşmənin hərbi hissəsi yerləşir. Bir qədər gözlədik və komanda verildikdə hücum keçdik. Düşməni tələsə tələsə döyüşməyə məcbur etdik. Elə bilirdilər ki, onları hər tərəfdən mühasirəyə almışdır. Çünki bizim arxa tərəfdən hücum keçməyimizi ağıllarına da gətirməzdilər. Biz alayın yerləşdiyi ərazini arxadan həmlə ilə ələ keçirdik və qarşımızdakı erməni hərbiçiləri yüksəklikləri qoyub qaçdılar.

Hərbi hissəyə daxil olduq və Ermənistan bayrağını endirib, öz bayrağımızı ucaltdıq. Ermənilər digər yüksəkliklərdən bizi ağır artilleriya atəşinə tutdular. Hərbi hissəni tərək etmədik. Sonra qırıcı təyyarə ilə bizi atəşə tutmağa başladılar. Yenə də mövqələrimizdən çəkilmədik. Həmin döyüşdə komandirimiz Cavid Fərhədov növbəti dəfə yaralandı. Amma yenə də komandir

Bakı Şəhər İcra Hakimiyyətinin nəşr etdiyi "ZƏFƏR MEMUARLARI. Döyüşçülər sərkerdə və müharibə haqqında" kitabından istifadə olunub

təxliyə olunmadı və bizimlə irəliləməyə davam etdi.

Biz çox sürətlə irəliləyirdik. Yorulsaq da, ac qalsaq da, ayağımızda dəpər var idi. Bizi aparan qüvvə vardı sanki... Ağdamı, kəndimizi görmək, torpağı qucaqlamaq üçün alış-yanırdım. Ona görə də həvəsələndim və Ali Baş Komandanın qələbə xəbərləri məni çox ruhlandırır. Biz Ali Baş Komandanımızla inanırıq, güvənirik. Bilirdik ki, bu savaşa Aprel döyüşləri kimi yarımçıq dayanmayacaq. Çünki Prezidentin qətiyyətli çıxışları göstərirdi ki, Azərbaycan Ordusu Qarabağı tam azad etməyinə döyüş dayanmayacaq.

Hərbi hissəni ələ keçirdikdən sonra Xocavənd rayonunun mərkəzinə tərəf irəliləməyə başladım. Gəri qayıda bilməzdik. Çünki düşmənin qüvvələrinin arxasına keçmişdik. Ona görə də irəli getdik.

əməliyyat ediblər, lakin güllənin çıxarılması mümkün olmayıb.

Ali Baş Komandan xalqın xilaskar lideri kimi tarixə düşdü

5 gün komada qalmışam. Noyabrın 10-da palatada səs-küyə oyandım. Gözüm görmürdü, amma həkimlərin səsindən başa düşdüm ki, müharibə qurtarıb. Tibb bacılarını çağırmaq soruşdum ki, nə baş verib? Dedilər ki, Qələbə qazanmışıq. Bundan gözəl xəbər ola bilməzdi. Həkimlər ağıllamaq istədilər, amma özümü güclə saxladım.

Sonra həkim gəlib dedi ki, gülləni başından çıxara bilməyiblər. Əgər gülləyə toxunulsa, ölə bilərdim. İndi də bu vəziyyətdə yaşayıram, həkimlər deyir, zaman lazımdır.

Bir müddətdən sonra yenə əməliyyat olunmalıyam. Sol gözüm görmür, sağ hissəmdə bəzi sinirlərimin fəaliyyəti bərpa olunmayıb. Birinci qrup müharibə əliliyəm. Amma Allaha mən şükür, dövlətimdən heç bir narazılığım yoxdur. Xüsusən də Birinci vitse-prezident Mehriban xanım Əliyevanın dəstəyindən çox razıyam. Hospitalda müalicə vaxtı bizə xüsusi diqqət, qayğı göstərib, müalicə prosesində də mənə nəzarət altında olub. Mənə lazım olan hər cür qayğı göstərilir.

Bu savaşda iştirak etdiyim üçün çox qürurluyam. Ali Baş Komandan İlham Əliyevə nə qədər minnətdarlıq etsək, azdır. Çünki Baş sərkerdəmiz mənim doğma yurdum Ağdamı, Kəlbəcəri, Laçını bir güllə atmadan azad etdi. Əgər hər-

mən ərazilərdə savaş olsaydı, çox itkilər verərdik. Amma İlham Əliyev düşməni məcbur etdi ki, bu torpaqlardan rədd olsun. Yeni Ermənistan Azərbaycan Prezidentinin diplomatiyası qarşısında diz çökdü və Baş sərkerdəmiz Azərbaycan xalqının xilaskar lideri kimi adını tariximizin şanlı səhifəsinə yazdı.

Qalib dövlətin qalib əsgəri kimi hər zaman Prezidentimlə, dövlətimlə və qədrətilən xalqla qürur duyur, fəxr edirəm.

